

O mysteriu vzkříšení

Od golgotského mysteria k mysteriu nového duchovního vzkříšení lidstva

Oldřich Janeček

Křesťanství jako světové náboženství vyrůstalo ze starověkých mysterií a svou nejhlubší podstatou bylo nejen duchovním projevem lidstva, jež vcházelo do středu svých dějin: bylo nejpronikavějším zásahem duchovního světa do světa lidí. Tajemství příchodu Kristova a Jeho vtělení na dobu tří let do lidské bytosti Ježíše Nazaretského patří proto k největším záhadám vývoje lidstva na planetě Zemi.

Lidé před dvěma tisíci lety sice už sami neuměli nahlížet do duchovních světů (jejich snové jasnozření se už vytrácelo), ale že takové světy existují bylo v jejich vědomí tak samozřejmé, jako pro dnešního člověka například smyslové poznání, že existují rostliny. Dědictví mimosmyslového a nadsmyslového vnímání bylo tenkrát ještě živé. Svědectví Kristových učedníků o sestoupení ducha Sluneční bytosti do člověka a samotné přebývání a působení Ježíše Krista v Palestině stačilo k tomu, aby tomuto tajemství postupně uvěřila ona část lidstva, která žije v Evropě a na Západě. Mysteria Ježíšova - jako příprava k mysteriu vtělení při křtu Ježíšově v Jordánu, golgotské mysterium oběti na kříži, mysterium vzkříšení a tajemství svatého Grálu - patřila a patří proto k základním křesťanským mysteriím. Snažili se jim porozumět zasvěcenci a sdělovat své duchovní poznání lidem. Jan Křtitel byl první, neboť při Ježíšově křtu v Jordáně přímo pozoroval kristusovské mysterium vtělení. Žil potom, bohužel, příliš krátce, než aby mohl podat obšírnější přímé svědectví o tom, co přinesl ten, jenž začal nyní "křtít ohněm". Prvním zasvěcencem, kterého zasvěcoval jako svého učedníka sám Kristus, byl autor Janova evangelia, Jan Evangelista. Prvním z velkých odpůrců Ježíšových, který před tím pronásledoval křesťany, avšak před Damaškem poznal svým duchovním zrakem kdo vlastně Kristus je - byl Šavel (sv. Pavel). V době působení Kristových učedníků, církevních otců, a ještě dlouho potom stačila křesťanům víra a slova i svědectví evangelii k tomu, aby byli křesťany. Člověk se však duševně vyvíjel a jeho rozumové zrání přišlo posléze s požadavkem rozumového výkladu Písma. Proti tomu se postavily vedoucí autority církve. Lidský rozum nebyl uznán za způsobilý nástroj k poznávání náboženských pravd. Náboženské zjevené pravdy byly právem považovány za pravdy vyšší, avšak protože přímé nahlížení do duchovních světů se vytrácelo rovněž u duchovních pastýřů, bylo duchovní poznání předáváno výlučně formou věroučných článků - dogmat. Dogmata však znamenají stagnaci jak myšlenkovou, tak duchovní a vývojovou vůbec. Tímto způsobem došlo k osudovému dilematu v západní kultuře, které se projevilo bojem vědy s náboženskými dogmaty o svobodu myšlení. Křesťanská věda se posléze vyvinula ve vědu materialistickou a také protikřesťanskou. Lidé minulého století nepovažují již ve své většině duchovní světy a jejich mysteria za něco skutečného.

Bud' proto, že evropská filosofie a přírodovědecké myšlení rozbily starý středověký světový názor a nový nedokázaly uspokojivě vybudovat, nebo proto, že theologie jednotlivých církví nedávají dostatečné odpovědi na to, co lidské srdce i rozum chtějí vědět.

Přítom však to, co vstoupilo s křesťanstvím do dějin, bylo impulsem, který se dále vyvíjel a stále se rozvíjí. Esoterní bádání ve 20. století přinesla už nové, hlubší poznatky též o křesťanských mystériích. Nejen o těch, jež se odehrála před dvěma tisíci lety, nýbrž i o těch, která se stále od té doby odehrávají. Zasněženec ze začátku 20. století upozornil, že kdyby člověk pozoroval planetu Zemi v době golgotského mysteria z určitého bodu naší sluneční soustavy, spatřil by, že v okamžiku, kdy na Zemi skanuly první krůpěje Kristovy krve z kříže, začala se aura Země měnit. Sluneční duch, který přišel ze Slunce a vstoupil na Zemi jako člověk, zůstává od té doby součástí aury naší Země. Ti, kteří od 20. století vyspějí duševně a duchovně, mohou Ho vidět v éterném (nadsmyslovém) těle jak opět sestupuje mezi lidi. Návrat Kristův se už proto nebude nikdy opakovat v lidském fyzickém těle (to je čistě materialistická představa, která pronikla do některých křesťanských i východních učeních).

Onen zasněženec z první čtvrtiny 20. století hovořil o tom, v jakých barvách se jeví aura Země z určitého bodu vesmíru. Když v 60. letech vzletli kosmonauté mimo Zemi, potvrdili tento barevný obraz Modré planety. My však tím dnes chceme upozornit, že se duchovně vyvíjí také esoterní křesťanství (na rozdíl od exoterního). To jest, že od 19. a 20. století se objevují i nová křesťanská mysteria. Rudolf Steiner přednášel v této souvislosti o tom, že ve 20. století, zejména na jeho konci, proběhnou události (nemusí být hned všem viditelné), které co do dosahu bude možné přirovnat jen k palestinským událostem. (Výslovně upozorňuji, že neměl na mysli tzv. vstup lidstva do věku Vodnáře. I když určité kroky k tomu proběhnou už od přelomu 2. a 3. tisíciletí, vlastní věk Vodnáře nastoupí podle něho až v polovici 4. tisíciletí po Kr.)

V dějinách křesťanství a křesťanských mystérií máme však jakoby ukryté určité vývojové tendence budoucího křesťanství. Jsou ukryté v některých mystérijních odstínech chápání jednak Kristovy oběti na Golgotě, jednak Jeho mysteria vzkříšení. Koncem 20. století jsme zřejmě vstoupili do přechodu od dnes dominujícího mysteria Kristovy oběti k hlubšímu chápání mysteria Vzkříšení a tím i poslání křesťanství. Což je bezpochyby výzvou k hlubšímu seznamování křesťanů jak s mysteriemi minulými, tak se soudobými. Hlavní fáze vývoje křesťanství je teprve před námi. Neviditelné dějiny duchovních světů vtrhují do dějin lidstva s nebývalou silou. Na světovém orloji odbíjejí důležité hodiny nového duchovního vzkříšení lidstva.

Na konci 2. tisíciletí, během 20. století, dochází k zápasu, v němž se antimocností pokoušejí zastavit nástup duchovních sil lidstva. Je to skrytě vyjádřeno v Janově apokalypse, kde se říká, že číslo 666 je číslem člověka i číslem zvířete (apokalyptického zvířete; Jan, Zjevení, 13). Od narození Ježíšova (kdy se Herodes pokusil zmařit příchod Mesiáše tím, že vydal rozkaz k vraždění nemluvňátek v Betlémě, aby zahubil dítě Ježíše, do něhož se měl jednou vtělit Kristus), už dvakrát se toto číslo v podobě letopočtu vtisklo do lidských dějin (viz Rudolf Steiner), po třetí to bylo kolem roku 1998 (666 x 3 = 1998, přičemž nejde o ohraničený rok, ale víceleté období okolo tohoto roku). zesílený střet dvou polarit na planetě Zemi začal. Nepromeškejme netečně tuto významnou dobu.